

РЕШЕНИЕ

№ 71

гр. София, 06.01.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 29 състав,
в публично заседание на 07.12.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Полина Величкова

при участието на секретаря Кристина Българиева, като разгледа дело номер **7587** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 126 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 40, ал. 3 от Закона за опазването на земеделските земи /ЗОЗЗ/.

Образувано е по жалба, депозирана от [фирма] чрез адв. Б., срещу т. 73 от решение № К33-12 от 30. 06. 2020 г. на Комисията за земеделските земи, в частта, с която на дружеството на основание чл. 30, ал. 1 от ЗОЗЗ е определена такса по чл. 6, т. 2 от Тарифата за таксите, които се заплащат при промяна на предназначението на земеделските земи в размер на 24 354 лева.

В жалбата се излагат подробни съображения за незаконосъобразността на решението в обжалваната част, като се иска неговата отмяна. В съдебното заседание оспорващото дружество се представлява от адв. Б., който поддържа жалбата и моли да отмяна на оспорения акт.

Ответникът - Комисията по земеделските земи чрез своя процесуален представител оспорва жалбата и моли да бъде отхвърлена.

Съдът, след като обсъди доводите на страните, съобразно доказателствата и закона, намира за установено следното:

Жалбата е допустима, тъй като е подадена от надлежна страна - адресат на административния акт, в рамките на преклузивния срок и срещу акт, който подлежи

на съдебен контрол. За да се произнесе по нейната основателност, съдът съобрази следното:

Предмет на обжалване е т. 73 от решение № К33-12 от 30. 06. 2020 г. на Комисията за земеделските земи, в частта, с която на дружеството на основание чл. 30, ал. 1 от ЗОЗЗ е определена такса по чл. 6, т. 2 от Тарифата за таксите, които се заплащат при промяна на предназначението на земеделските земи в размер на 24 354 лева. При служебна проверка на оспореното решение съдът установи, че същото е издадено от компетентен административен орган - комисия, сформирана на основание чл. 17, ал. 1 от ЗОЗЗ, при наличие на необходимия кворум.

Решението е в писмена форма и в него като правно основание е посочен текстът на чл. 24, ал. 2 от ЗОЗЗ, а по отношение на определената такса органът се е позовал на разпоредбите на чл. 30, ал. 1 от ЗОЗЗ и на чл. 6, т. 2 от Тарифата. Релевантните фактически основания за издаването на акта в цялост и в частност относно таксата се съдържат в Протокол № 12 от заседанието на Комисията от 30. 06. 2020 г.

Съдът не установи в хода на административното производство да са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. По делото липсват и твърдения за наличието на такива.

Спорен по делото е единствено въпросът за правилното приложение на материалния закон.

В т. 73 от решение № К33-12 от 30. 06. 2020 г. на Комисията за земеделските земи, на основание чл. 24, ал. 2 от ЗОЗЗ и на чл. 41, ал. 1 от Правилника за прилагане на Закона за опазване на земеделските земи е променено предназначението на земеделска земя за собствени неземеделски нужди на 10 824 кв.м. земеделска земя от трета категория, неполивна, собственост на [фирма] за изграждане на обект „Мобилна ветроизмервателна стоманена мачта“, находяща се в землището на [населено място], поземлен имот с идентификатор 57861.16.407, местност „Под селото“, [община], област Д.. На основание чл. 30, ал. 1 от ЗОЗЗ е определена такса по чл. 6, т. 2 от Тарифата за таксите, които се заплащат при промяна на предназначението на земеделските земи /Тарифата/ в общ размер на 24 354 лева.

Съгласно чл. 30, ал. 1 от ЗОЗЗ, при промяна на предназначението на земеделска земя, когато не е от общинския поземлен фонд, се заплаща държавна такса, определена с тарифа, утвърдена от Министерския съвет. Таксата се заплаща от собственика на земеделската земя, поискал промяната на предназначението ѝ, или от инвеститора на обекта за държавна или общинска нужда. На основание цитирания текст, Министерският съвет с ПМС № 112/31. 05. 2002 г. е приел Тарифа за таксите, които се заплащат при промяна на предназначението на земеделските земи /Тарифата/. Начинът на определяне на размерът на таксата за промяна на предназначението на земеделска земя за неземеделски нужди е регламентиран в Раздел II от Тарифата - чл. 4-8. Съгласно чл. 4 от Тарифата, размерът на таксата се определя въз основа на пет показателя, като се изчислява по формула, регламентирана в чл. 5, ал. 1 от Тарифата. Според нормативно уредената формула, таксата за 1 декар площ се изчислява като произведение от четири величини /коефициента/, един от които е Кплощ - коефициентът за площта на земята, необходима за обекта. Това е именно спорният елемент в настоящия случай. Съгласно чл. 5, ал. 2 от Тарифата коефициентът за площта на земята се определя в зависимост от размера на земята, необходима за обекта, и от вида на обекта, като по чл. 5, ал. 2, т. 1 се определят различни коефициенти, съобразно площта на обектите по чл. 6 от Тарифата, а съобразно чл. 5,

ал. 2, т. 2 от Тарифта, за обектите по чл. 8 независимо от размера на площта, която се засяга, се определя коефициент 2,00.

В конкретния случай в обжалваната част на т. 73 от Решение № К33-12 от 30. 06. 2020 г. на Комисията за земеделските земи е прието, че посоченият обект „Мобилна ветроизмервателна стоманена мачта“, находяща се в землището на [населено място] попада в приложното поле по чл. 6, т. 2 от Тарифата, а именно - производствен обект.

В хода на съдебното производство е назначена и изготвена съдебно-техническа експертиза, от чието заключение се установява, че обект „Мобилна ветроизмервателна стоманена мачта“, находяща се в землището на [населено място], представлява спомагателно съоръжение към Вятърна електроцентрала „С. Н.“ и представлява енергиен обект. Вещото лице е приело, че процесният обект не представлява предприятие, а енергиен обект по смисъла на § 1, т. 23 от допълнителните разпоредби на Закона за енергетиката, който енергиен обект представлява спомагателно съоръжение към Вятърна електроцентрала „С. Н.“. Посочило е, че с посоченото съоръжение не се произвежда, добива, преобразува, пренася, съхранява, разпределя, доставя и снабдява с електрическа енергия. Уточнило е също, че с посоченото съоръжение се измерват, с помощта на сензори и датчици, параметрите на вятъра, на база на данните се изготвя анализ на данните и подготвят доклади, които съдържат информация за вятъра: скорост, плътност, разпределение на скоростите, и посоките, допълнителна информация за температурни промени, атмосферно налягане, влажност и прогнозно производство на електроенергия от вятърни турбини, избрани от клиента, както и вариации на всички измерени параметри.

Съгласно чл. 8, т. 4 от Тарифата размерът на таксата се определя по реда на чл. 5, като се ползва съответният коефициент в колона 3 на таблицата към чл. 5, ал. 3, при промяна на предназначението на земеделската земя за изграждане на обекти на енергетиката и транспорта;

В хода на съдебното производство е назначена и изготвена съдебно-счетоводна експертиза, от чието заключение се установява, че съобразно Тарифата за таксите, които се заплащат при промяна на предназначението на земеделските земи, размерът на дължимата такса за обект „Мобилна ветроизмервателна стоманена мачта“ в землището на [населено място], м. Под селото, [община] като енергиен обект е 811,80 лева.

При постановяване на своя съдебен акт съдът изцяло се довери на заключенията на съдебно-техническата експертиза, както и на съдебно-счетоводната експертиза, тъй като същите са изготвени от компетентни вещи лица и отговарят в пълнота на поставените задачи.

Поради това, т. 73 от решение № К33-12 от 30. 06. 2020 г. на Комисията за земеделските земи, в частта, с която на [фирма] на основание чл. 30, ал. 1 от ЗОЗЗ е определена такса по чл. 6, т. 2 от Тарифата за таксите, които се заплащат при промяна на предназначението на земеделските земи в размер на 24 354 лева, е незаконосъобразно, като постановено при неправилно приложение на материалния закон.

Комисията неправилно, в несъответствие с правните норми е квалифицирала и одобрила таксата по размер според чл. 6, т. 2 от Тарифата, като незаконосъобразно е приела, че обект „Мобилна ветроизмервателна стоманена мачта“ в землището на [населено място], м. Под селото, [община], представлява производствен обект,

вместо да приложи чл. 8, т. 4 от Тарифата за енергиен обект. Предвид обстоятелството, че обект „Мобилна ветроизмервателна стоманена мачта“ в землището на [населено място], м. Под селото, [община] представлява енергиен обект, изчисляването на таксата е следвало да бъде съобразено с разпоредбата на чл. 5, ал. 2, т. 2 във вр. с чл. 8, т. 4 от Тарифата, като се определи коефициент на площта в съответствие с посочената разпоредба.

В тази връзка съдът не споделя становището на процесуалния представител на ответната страна, че след като за поземлен имот с идентификатор 57861.16.407 по КККР на [населено място] е налице одобрен ПУП – План за застрояване, с който се предвижда обособяване на самостоятелен урегулиран поземлен имот УПИ 57861.16.407 – за високотехнологична производствена зона и след като обект „Мобилна ветроизмервателна стоманена мачта“ в землището на [населено място], м. Под селото, [община] не представлява производствен обект, то не може да се обоснове изработването и одобряването на ПУП, с който се предвижда обособяване на УПИ – за високо технологична производствена зона. На първо място от доказателствата по делото се установява, че обектът е спомагателно съоръжение към производствен обект, а именно - към Вятърна електроцентрала „С. Н.“. В тази връзка обстоятелството, че обект „Мобилна ветроизмервателна стоманена мачта“ в землището на [населено място] представлява спомагателно съоръжение към производствен обект, не противоречи и на одобрения за имота ПУП. Освен това, съгласно чл. 5 от Тарифата един от коефициентите при определяне на дължимата такса се основава на вида на обекта, а не на предназначението на ПУП.

Неотносимо и за правилното решаване за настоящия спор е обстоятелството дали ветроизмервателната мачта представлява съоръжение от инфраструктурната мрежа, съобразно § 5, т. 2 от ДР на ЗУТ, тъй като безспорно се установи, че обектът не представлява производствен, а енергиен такъв.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав намира, че оспорената част от процесното решение е постановена в противоречие с относимите материалноправни разпоредби на чл. 30, ал. 1 от ЗОЗЗ във вр. с чл. 5, ал. 2, т. 2 във вр. с чл. 8, т. 4 от Тарифата.

Това обуславя незаконосъобразността на тази част от акта, поради което т. 73 от решение № КЗЗ-12 от 30. 06. 2020 г. на Комисията за земеделските земи, в частта, с която на [фирма] на основание чл. 30, ал. 1 от ЗОЗЗ е определена такса по чл. 6, т. 2 от Тарифата за таксите, които се заплащат при промяна на предназначението на земеделските земи в размер на 24 354 лева, следва да бъде отменено. На основание чл. 173, ал. 2 от АПК преписката следва да се върне на административния орган за постановяване на ново решение на основание чл. 30, ал. 1 от ЗОЗЗ в законоустановените срокове, съобразно мотивите на настоящия съдебен акт.

Предвид изхода на делото, на оспорващото дружество следва да бъдат изплатени направените по делото разноски в общ размер на 550 /петстотин и петдесет/ лева, съобразно приложения списък по чл. 80 от ГПК, от които 50 /петдесет/ лева - платена държавна такса, 300 /триста/ лева депозит за изготвената съдебно-техническа експертиза и 200 /двеста/ лева депозит за изготвената съдебно-счетоводна експертиза. За разноските следва да бъде осъдено юридическото лице на бюджетна издръжка, към което организационно и функционално принадлежи органът, издал оспорения акт, каквото в случая се явява Министерството на земеделието, храните и горите.

Поради изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд –

София град, Второ отделение, 29 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ т. 73 от решение № К33-12 от 30. 06. 2020 г. на Комисията за земеделските земи, в частта, с която на [фирма] на основание чл. 30, ал. 1 от ЗОЗЗ е определена такса по чл. 6, т. 2 от Тарифата за таксите, които се заплащат при промяна на предназначението на земеделските земи в размер на 24 354 лева.

ВРЪЩА преписката на Комисията за земеделските земи за ново произнасяне, съобразно мотивите на съда.

ОСЪЖДА Министерството на земеделието, храните и горите на [фирма] сумата от 550 /петстотин и петдесет/ лева, представляваща направените по делото разноски.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от деня на съобщението, че решението е изготвено.

СЪДИЯ: